

NOTA AAN DE VLAAMSE REGERING

Betreft: Besluit van de Vlaamse Regering tot uitvoering van het decreet van 10 december 2021 houdende een generieke waarborgregeling voor ondernemingen en tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 april 2009 tot uitvoering van Hoofdstuk III/1 van het decreet van 6 februari 2004 betreffende een waarborgregeling voor kleine, middelgrote en grote ondernemingen

Samenvatting

Dit besluit van de Vlaamse Regering beoogt de uitvoering van het decreet van 10 december 2021 houdende een generieke waarborgregeling voor ondernemingen. In uitvoering van het decreet worden de diverse bestaande besluiten van de Vlaamse Regering en ministeriële besluiten gebundeld.

1. SITUERING

A. BELEIDSVELD/BELEIDSDOELSTELLING

Deze materie behoort tot het beleidsveld Economie.

B. VORIGE BESLISSINGEN EN ADVIEZEN

Het bijgaande besluit van de Vlaamse Regering werd aangepast aan het wetgevingsadvies nr. 2022/74 van 4 maart 2022.

Het gunstig advies van de Inspectie van Financiën werd verleend op 5 april 2022. Toch had de Inspecteur-generaal van Financiën enkele doelmatigheids- en regelmatigheidsopmerkingen. Deze werden aangepast.

Op 30 mei 2022 heeft de Vlaamse minister, bevoegd voor het economisch beleid, het advies van de SERV ontvangen. De SERV formuleert vanuit sociaal-economische invalshoek geen opmerkingen bij dit Ontwerp.

Op 3 augustus 2022 heeft de Vlaamse minister, bevoegd voor het economisch beleid, het advies van de Raad van State (advies 71.759/1/V) ontvangen. Hieronder worden de opmerkingen van de Raad van State bij dit Ontwerp behandeld:

- Randnummer 4. Vormvereisten: Volgens de Raad van State verdient het aanbeveling om de maatregel vooraf aan te melden met toepassing van artikel 108, lid 3, van het VWEU.

In het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie ('VWEU') worden in Titel VII de gemeenschappelijke regels betreffende de mededinging, de belastingen en de onderlinge aanpassingen van de wetgevingen weergegeven. Onder deze titel behandelt Hoofdstuk 1 'Regels betreffende de mededinging', onder de Tweede Afdeling de 'Steunmaatregelen van de Staten'. Deze tweede afdeling bevat drie bepalingen, te weten artikel 107 tot en met 109.

Artikel 107, lid 1, VWEU bevat het algemene verbod op staatssteun zoals gedefinieerd in dat eerste lid. Leden 2 en 3 lijsten een aantal types steunmaatregelen op die moeten, dan wel kunnen als verenigbaar met de interne markt verklaard worden. Anders gesteld, hoewel deze steunmaatregelen wel onder het verbod van artikel 107, lid 1, VWEU vallen, kunnen zij alsnog worden ingevoerd omdat zij van een uitzondering kunnen genieten.

Artikel 108 VWEU introduceert het beginsel dat de Europese Commissie steunmaatregelen voortdurend kan onderzoeken en kan beslissen dat een steunmaatregel onverenigbare steun inhoudt. Meer in het bijzonder bepaalt artikel 108, lid 3, VWEU dat iedere steunmaatregel bij de Europese Commissie dient te worden voorgelegd zodat deze de voorgenomen steunmaatregel verenigbaar dan wel onverenigbaar met de interne markt kan verklaren. Artikel 108, lid 4, VWEU, tot slot, geeft aan de Commissie de bevoegdheid om verordeningen vast te stellen betreffende de soorten van staatssteun waaromtrent de Raad overeenkomstig artikel 109 heeft bepaald dat zij van de in lid 3 van artikel 108 VWEU bedoelde procedure kunnen worden vrijgesteld.

Artikel 109 VWEU, zoals hierboven aangegeven, geeft aan de Raad de bevoegdheid om alle verordeningen vast te stellen dienstig voor de toepassing van de artikelen 107 en 108 VWEU en geeft expliciet mee dat deze bevoegdheid ook de van de aanmeldingsprocedure van artikel 108, lid 3, VWEU vrijgestelde soorten van steunmaatregelen omvat.

De drie voornoemde verdragsbepalingen omvatten alle staatssteunbepalingen zoals zij in het VWEU werden neergelegd.

Uit deze drie verdragsbepalingen volgt eveneens dat de Commissie door middel van verordeningen kan bepalen welke categorieën steun op grond van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag met de interne markt verenigbaar worden verklaard zonder dat enige voorafgaandelijke aanmelding en goedkeuring van de Commissie vereist is. Dit zijn de zogeheten groepsvrijstellingsverordeningen. De op heden toepasselijke verordening is Verordening (EU) Nr. 651/2014 van de Commissie van 17 juni 2014 waarbij bepaalde categorieën steun op grond van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag met de interne markt verenigbaar worden verklaard (PB L 187 van 26.6.2014, blz. 1, laatst gewijzigd door Verordening (EU) 2021/1237 van de Commissie van 23 juli 2021 tot wijziging van Verordening (EU) nr. 651/2014 waarbij bepaalde categorieën steun op grond van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag met de interne markt verenigbaar worden verklaard (PB L 270 van 29.07.2021, blz. 39).

Daarnaast heeft de Commissie, op basis van dezelfde drie verdragsbepalingen in een verordening vastgelegd welke steunmaatregelen naar haar mening de minimis zijn en derhalve geen staatssteun in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU inhouden. De op heden toepasselijke de minimisverordening is Verordening (EU) nr. 1407/2013 van de Commissie van 18 december 2013 betreffende de toepassing van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie op de minimissteun (PB L 352 van 24.12.2013, blz. 1), laatst gewijzigd door Verordening (EU) 2020/972 van de Commissie van 2 juli 2020 tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1407/2013 wat betreft de verlenging ervan en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 651/2014 wat betreft de verlenging ervan en desbetreffende aanpassingen (PB L 215 van 07.07.2020, blz. 3).

Beide types steunmaatregelen, deze welke de minimis zijn en deze welke genieten van de groepsvrijstellingsverordening, hebben gemeen dat zij niet bij de Europese Commissie moeten worden aangemeld, maar dat zij onmiddellijk kunnen worden geïmplementeerd, omdat zij geen staatssteun inhouden, dan wel omdat zij met de interne markt verenigbare staatssteun inhouden.

In de mate de op basis van dit Ontwerp tot uitvoering van het decreet van 10 december 2021 houdende een generieke waarborgregeling voor ondernemingen en tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 april 2009 tot uitvoering van Hoofdstuk III/1 van het decreet van 6 februari 2004 betreffende een waarborgregeling voor kleine, middelgrote en grote ondernemingen gecreëerde waarborg zich volledig conformeert naar de vereisten van de de minimis verordening, dan wel de groepsvrijstellingsverordening, is er geen enkele noodzaak om deze waarborg bij de Europese Commissie aan te melden met toepassing van artikel 108, lid 3, VWEU.

Evenmin is er een noodzaak tot aanmelding bij de Europese Commissie wanneer de regeling geen enkele staatssteun inhoudt. Er is enkel een plicht tot aanmelding wanneer er een regeling in het leven zou worden geroepen die staatssteun inhoudt die niet de minimis is en evenmin valt onder de groepsvrijstellingsverordening.

Het decreet en het Ontwerp verzekeren dat het niet aanmelden van een dergelijke regeling mogelijk is. Immers, artikel 5, lid 1, van het decreet bepaalt: "De waarborgen moeten in overeenstemming zijn met artikel 107 tot en met 109 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie.". Een correcte lezing van deze bepaling impliceert dat, indien de betrokken waarborgregeling staatssteun inhoudt die niet de minimis is en evenmin valt onder de groepsvrijstelling, deze waarborgregeling in strijd is met het decreet, tenzij deze waarborgregeling individueel wordt aangemeld bij en goedgekeurd door de Europese Commissie.

Een aanmelding van het Ontwerp als een staatssteunregeling die mogelijks niet gedekt wordt door de de minimisverordening of de groepsvrijstelling is niet mogelijk. Immers, opdat de Commissie in staat zou zijn om een staatssteunregeling verenigbaar te verklaren met de interne markt, dient de Commissie over alle gegevens te beschikken om deze verenigbaarheidsanalyse te kunnen maken. Het Ontwerp laat dit niet toe, net omwille van het feit dat de modaliteiten van een oproep pas bekend worden na aankondiging van de oproep door publicatie in het Belgisch Staatsblad (artikel 6, §1, lid 2, van het Ontwerp). Artikel 6, §2, lid 2, van het Ontwerp lijst immers een aantal gegevens inzake de waarborg op die gelijktijdig met de bekendmaking van de oproep eveneens bekendgemaakt dienen te worden. Die gegevens, welke ten tijde van het Ontwerp nog niet gekend zijn, zijn noodzakelijk om de Commissie toe te laten een welbepaalde waarborgregeling verenigbaar met de interne markt te verklaren.

Deze realiteit wordt ook vertolkt in artikel 6, §2, 11°, van het Ontwerp dat vereist dat de waarborgvennootschap, gelijktijdig met de bekendmaking van de oproep, onder meer de toepasselijke steunregeling bekendmaakt. Daar pas zal bijvoorbeeld worden aangegeven of die welbepaalde oproep gebeurt onder een de minimis stelsel, de groepsvrijstellingsverordening, dan wel op basis van een individueel aangemeld stelsel.

Om deze redenen wordt besloten om niet in te gaan op de suggestie van de Raad van State om het Ontwerp bij de Commissie aan te melden.

- Randnummer 5. Vormvereisten: In zoverre de in de bepalingen bedoelde verrichtingen aanleiding geven tot een verwerking van persoonsgegevens, en in zoverre de regeling ervan als nieuw beschouwd moet worden, dient het Ontwerp nog voor advies aan de Gegevensbeschermingsautoriteit te worden voorgelegd.

Een belangrijk punt is dat deze regeling niet nieuw is, zeker niet voor zover het verwerking van persoonsgegevens betreft. Het gaat hier mogelijks om gegevens als zijnde adres, rijksregisternummer en geboortedatum van een zelfstandige of bestuurder. Gegevens die voorheen ook werden aangemeld via de waarborghouder naar PMV-Standaardwaarborgen toe. In de bedingen die worden aangehecht aan het kredietcontract bevestigen de kredietnemers en medeschuldenaars dat zij onherroepelijke toestemming geven aan de waarborgvennootschap om gegevens die betrekking hebben op de kredietnemer en zijn medeschuldenaars te kunnen bijhouden.

- Randnummer 7. Onderzoek van de tekst aanhef: De aanhef werd aangepast met betrekking tot de rechtsgrond, conform het advies van de Raad van State.

- Randnummer 8. Onderzoek van de tekst artikel 2: Artikel 2, §1, tweede lid, van het Ontwerp definieert het begrip “alternatieve financieringsinstelling” als “een rechtspersoon die alternatieve-financieringsdiensten als vermeld in artikel 4, 1°, van de wet van 18 december 2016 tot regeling van de erkenning en de afbakening van crowdfunding en houdende diverse bepalingen inzake financiën, aanbiedt”. Door een recente wetwijziging wordt het begrip “alternatieve-financieringsdienst” echter niet langer gedefinieerd in deze wet.

Daarom werd beslist om “Alternatieve financieringsinstellingen” niet te definiëren en om artikel 2, paragraaf 1, 2° lid, te schrappen.

- Randnummer 9. Onderzoek van de tekst artikel 2: De rechtspersonen, bedoeld in artikel 2, §1, van het Ontwerp sluiten, overeenkomstig artikel 2, §3, een raamovereenkomst met de waarborgvennootschap. In die raamovereenkomst zullen een aantal aangelegenheden nader worden geregeld. De Raad van State merkt op dat die werkwijze het inherente risico van een willekeurige behandeling van de verschillende waarborghouders met zich brengt. Bovendien zou het verschil in behandeling tussen de waarborghouders aanleiding kunnen geven tot een schending van de grondwettelijke beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie.

Als het decreet en het besluit samen gelezen worden, is het duidelijk dat de waarborgvennootschap slechts “uitvoerende” zaken kan afspreken met de waarborghouders, zodat over elementen die “ter zake doen” weinig interpretatieruimte overblijft. Het advies van de Raad van State is enigszins tegenstrijdig: de Raad van State bevestigt dat een “op maat gemaakte” overeenkomst een voordeel zou betekenen; indien dan toch een model van raamovereenkomst wordt opgenomen, dan is net de mogelijkheid tot aanpassing op maat in de praktijk nog moeilijk mogelijk. In de raamovereenkomst worden enkel uitvoerende en procedurele afspraken opgenomen, er worden geen beleidsafspraken gemaakt. Er wordt besloten om het advies van de Raad van State niet te volgen.

- Randnummer 10. Onderzoek van de tekst artikel 6: Artikel 6, §1, van het Ontwerp bepaalt dat de minister periodiek een oproep doet, gericht tot kandidaat-waarborghouders. Artikel 6, §2, van het Ontwerp voorziet in een gelijktijdige bekendmaking door de waarborgvennootschap van de volgende gegevens. De vraag rijst hoe de bekendmaking van de gegevens door de waarborgvennootschap zich verhoudt tot de bekendmaking van de oproep door de minister. Bovendien dienen een aantal van de punten die vermeld staan in artikel 6, §2, van het Ontwerp door de Vlaamse Regering zelf in het Ontwerp te worden vastgesteld. Het toekennen van een verordenende bevoegdheid door de Vlaamse Regering aan een van haar leden, kan enkel toelaatbaar worden geacht in zoverre die delegatie slechts regels van bijkomstige aard of van beperkt belang betreft. Dat is niet het geval voor alle in artikel 6 van het Ontwerp aan de minister verleende bevoegdheden.

Het advies van de Raad van State met betrekking tot de volgorde van de paragrafen (§1: opsomming van de inhoud en §2: de regels met betrekking tot de bekendmaking) betreft o.i. enkel een omkering van de voorliggende Ontwerp. In de ontworpen paragraaf 1 wordt het algemene principe gesteld dat de minister de inhoud van de voorwaarden van de oproep bepaalt (eerste lid) en hoe de bekendmaking gebeurt (lid 2 en 3). In paragraaf 2 wordt vervolgens de inhoud van de oproep waarover de minister beslist opgesomd. Hiermee wordt inhoudelijk voldaan aan het advies van de Raad, zij het in een andere volgorde.

In verband met de delegatie kan naar analogie verwezen worden naar de memorie van toelichting bij het decreet van 10 december 2021 (Parl.St. VI.Parl. 2021-22, nr. 976/1, (39), 9).

- Bevoegdheden met betrekking tot de categorieën van financieringsovereenkomsten, de doelgroepen en het staatsteunregimes lijkt ons een graad van detail dat bij de bevoegde minister kan liggen.
- Bevoegdheden van (her)verdeling en toekenning worden in huidige wetgevende kader ook overgelaten aan de bevoegde minister (art. 5 van het ministeriele besluit van 22/02/2005). Opname van deze detailregels in het besluit van de Vlaamse Regering zou de flexibiliteit verminderen. Deze regels van (her)verdeling worden in extenso opgenomen in de oproep en zijn

dus op voorhand gekend door de kandidaat-waarborghouders. Artikel 6, §2, 3°, van het voorliggende Ontwerp behandelt impliciet het geval van de vraag van de kandidaat-waarborghouders die groter zou zijn dan het maximale bedrag aan waarborgen. Wat er kan gebeuren indien het totaal van de toegekende contingenten lager is dan het maximale bedrag aan waarborgen wordt in artikel 7, §2, uiteengezet.

- Bevoegdheden met betrekking tot de omvang van de premie voor bepaalde doelgroepen worden in het huidige besluit van de Vlaamse Regering d.d. 18/02/2005 (art. 16) toegekend aan de minister¹.
- Randnummer 11. Onderzoek van de tekst artikel 7: Bij artikel 7 van het Ontwerp worden aan de minister een aantal bevoegdheden gedelegeerd in verband met het contingent dat aan kandidaat-waarborghouders wordt toegekend. De betrokken bepalingen vermelden evenwel geen nadere criteria op grond waarvan de minister de desbetreffende beslissing kan nemen, waardoor de delegatie te onbepaald en bijgevolg niet toelaatbaar is.

In overeenstemming met artikel 6, §2, 3°, van het Ontwerp wordt in de oproep (waarvan de inhoud door de minister wordt bepaald) de regels van verdeling in extenso uiteengezet. De kandidaat-waarborghouder wordt op de hoogte gesteld van het bekomen contingent (Art. 7, §1, 2^e lid, van het Ontwerp) hetzij van de weigering (art. 7, §1, 3^e lid).

Artikel 7, §4, van het Ontwerp behandelt het geval waarbij de gebruiksduur van de niet gebruikte toegekende contingenten en het gebeurlijke overschot aan maximale waarborgen van eerdere oproepen door de bevoegde minister kunnen verlengd worden (eventueel onder andere voorwaarden). Deze bevoegdheid is thans ook voorzien in het huidige Ministeriële besluit van 22/02/2005, art. 6).

- Randnummer 12. Onderzoek van de tekst artikel 8: Bij artikel 8, §7, van het Ontwerp wordt aan de minister de bevoegdheid gedelegeerd om waarborgen toe te staan die het in artikel 8, §4, vermelde maximumbedrag van de som van de waarborgen per begunstigde overschrijden. De betrokken bepalingen vermelden evenwel geen nadere criteria op grond waarvan de minister de desbetreffende beslissing kan nemen, waardoor de delegatie te onbepaald en bijgevolg niet toelaatbaar is.

Eerder dan de opsomming van de financieringsovereenkomsten over te nemen die thans² in aanmerking komen voor een 'grote' waarborg, kan er een niet beperkende opsomming gegeven worden van de beoordelingscriteria. Dit kunnen zijn: een acceptabele overheidsdeelname in de begunstigde en het gefinancierde project, een acceptabele eigen inspanning van de begunstigde en zijn verbonden ondernemingen, aangetoonde terugbetalingscapaciteit, evaluatie van eventuele betalingsachterstanden, maatschappelijke relevantie van het project voorzien. Het Ontwerp werd in die zin aangevuld.

- Randnummer 13. Onderzoek van de tekst artikel 9: Artikel 9, §1, van het Ontwerp bepaalt dat, behalve in de gevallen bedoeld in artikel 4, §3, van het decreet van 10 december 2021, een premie verschuldigd is "door de registratie". Het Ontwerp omvat geen nadere voorwaarden inzake de omvang van die premie. Het komt de Vlaamse Regering toe om de omvang van de in beginsel geldende premie te bepalen, of minstens, om de criteria te bepalen op grond waarvan geen of een verminderde premie verschuldigd is.

Terzake kan verwezen worden naar het huidige artikel 16 van het Besluit van de Vlaamse Regering waarbij de bevoegdheid werd gegeven aan de minister (zie voetnoot 1). De premie (en de berekening) worden conform art. 6, §2, 6°, opgenomen in de oproep.

- Randnummer 14. Onderzoek van de tekst artikelen 11 en 13: Artikel 11, §2, van het Ontwerp omvat een bijzondere regeling voor de opeisbaarstelling van de waarborg in geval van een vonnis van

¹ §1. De minister legt het premiepercentage vast per specifieke doelgroep of per soort van financieringsovereenkomst of andere verrichting.
² Artikel 21, 2e lid, van het Besluit van de Vlaamse Regering van 18/02/2005

faillietverklaring, een vonnis houdende vaststelling van gerechtelijke reorganisatie of een vonnis tot homologatie van een collectief akkoord. In artikel 13, §2, wordt naar deze categorieën van vonnissen verwezen. De Raad van State vindt het niet pertinent is om waarborghouders die gebruik maken van de procedure van gerechtelijke reorganisatie door middel van een minnelijk akkoord anders te behandelen dan waarborghouders die gebruik maken van andere vormen van gerechtelijke reorganisatie.

Het Ontwerp wordt uitgebreid naar gehomologeerd minnelijk akkoord. Artikel 11, §2, en artikel 13, §2, werden aangepast.

- Randnummer 15. Onderzoek van de tekst artikel 21: Artikel 21, §1, inleidende zin, en 3°, van het Ontwerp bepaalt dat de waarborgvennootschap een dossier waarvoor de waarborghouder de waarborg heeft afgeroepen, kan afsluiten in geval van “sociale of bedrijfseconomische redenen”. Ter wille van de rechtszekerheid kan dit begrip beter nader gepreciseerd worden in het Ontwerp .

Punt 3° van artikel 21, §1, van het Ontwerp werd weggelaten.

- Randnummer 16. Onderzoek van de tekst artikel 22: Volgens artikel 22, eerste lid, van het Ontwerp beschikt de waarborgvennootschap over de controlebevoegdheden vermeld in artikel 6, §5, van het decreet van 10 december 2021 en in de raamovereenkomst. De verwijzing naar de raamovereenkomst dient te worden weggelaten. In artikel 6, §5, derde lid, van het decreet van 10 december 2021 is immers al op exhaustieve wijze bepaald welke acties de waarborgvennootschap bij de controle kan ondernemen.

Het Ontwerp werd aangepast conform het advies van de Raad van State.

In het Ontwerp werd nog een aanpassing van louter punctuele aard gedaan, die niet substantieel is ten aanzien van de regeling die vervat lag in het Ontwerp zoals principieel goedgekeurd door de Vlaamse Regering dd. 6 mei 2022.

In het decreet zijn we afgestapt van het begrip “een onder de waarborg gebrachte verbintenis”. Dit begrip duikt nog op in artikel 2, §3, 7°, van het Ontwerp. Dit artikel werd dan ook aangepast als volgt: “7° de procedures die de waarborghouder moet volgen voor de opeisbaarstelling van een gewaarborgde financieringsovereenkomst;”.

2. INHOUD

A. ALGEMENE TOELICHTING

Met het voorliggende besluit van de Vlaamse Regering wordt gevolg gegeven aan het Vlaamse regeerakkoord 2019-2024³ en wordt de bestaande regelgeving met betrekking tot de gewestwaarborgen aan de Vlaamse ondernemingen gestroomlijnd.

Op 8 december 2021 werd het ontwerp van decreet houdende een generieke waarborgregeling voor ondernemingen door het Vlaams Parlement aangenomen. Op 10 december 2021 heeft de Vlaamse Regering het decreet bekrachtigd. Dit decreet creëert een nieuw kader voor de generieke waarborgregeling voor ondernemingen, met behoud van de essentie van de bestaande Waarborgregeling. De herziening van het kader beoogt vooral, enerzijds, een rationalisering van de bestaande regelgeving en, anderzijds, een verfijning en verduidelijking van de bestaande regelgeving.

Dit besluit van de Vlaamse Regering beoogt de uitvoering van het decreet van 10 december 2021 houdende een generieke waarborgregeling voor ondernemingen. In uitvoering van het decreet worden de diverse bestaande besluiten van de Vlaamse Regering en ministeriële besluiten gebundeld.

³ “Indien noodzakelijk versterken we de waarborgcapaciteit bij PMV/z en stroomlijnen we het waarborgdecreet.”

B. TOELICHTING BIJ DE ARTIKELEN

Hoofdstuk 1. Definities

Artikel 1

Deze bepaling bevat de definities die worden gebruikt in dit besluit. Deze behoeven geen nadere toelichting.

Hoofdstuk 2. De waarborghouders

Artikel 2

Paragraaf 1

Deze bepaling omschrijft de rechtspersonen die kunnen optreden als waarborghouder. Naast de instellingen met een banklicentie (1°) of een erkenning als leasingmaatschappij (2°), komen ook kredietverstrekkers voor de sociale economie (3°) in aanmerking, zoals vandaag reeds het geval is. De herformuleringen hebben niet als bedoeling bijkomende waarborghouders te erkennen t.o.v. de huidige situatie. De waarborgregeling wordt wel opengesteld voor andere types kredietverleners (4°) die de markt betreden en die het landschap van de kredietverlening veranderen. Door nu reeds alternatieve financieringsinstellingen te voorzien, kan naar de toekomst toe flexibeler de markt bediend worden. Deze alternatieve financieringsinstellingen dienen (zoals andere waarborghouders) hiertoe eerst een raamovereenkomst te sluiten met de waarborgvennootschap en dus te bewijzen dat zij het regelgevend kader respecteren en de nodige procedures implementeren om gebruik te kunnen maken van de waarborgregeling. In eerste instantie wordt gedacht aan crowdlendingplatformen.

Paragraaf 2

Deze bepaling behoeft geen nadere toelichting.

Paragraaf 3

Deze paragraaf voorziet dat enkel waarborghouders die een raamovereenkomst hebben gesloten met de waarborgvennootschap, waarborgen kunnen aanmelden.

In het tweede lid wordt de punten opgelijst die in de raamovereenkomst, die tussen de waarborgvennootschap en een waarborghouder gesloten wordt, dienen opgenomen te worden. Deze behoeven geen nadere toelichting.

Paragraaf 4

Deze paragraaf regelt de gevallen van fusie en splitsing van een waarborghouder.

Hoofdstuk 3. Categorieën van financieringsovereenkomsten waarvoor een waarborg kan worden verkregen en de criteria waaraan ze moeten voldoen

Artikel 3

Dit artikel lijst de soorten financieringsovereenkomsten op waarvoor een waarborg kan verkregen worden.

Artikel 4

Paragraaf 1

Deze bepaling lijst de clausules op die dienen opgenomen te worden in gewaarborgde financieringsovereenkomsten. Deze clausules blijven van toepassing gedurende de ganse duur van de waarborg.

Paragraaf 2

Deze bepaling voorziet dat de kredietnemer en zijn medeschuldenaars uitdrukkelijk dienen te aanvaarden dat de betaling van de waarborg door het Vlaamse Gewest niet bevrijdend werkt.

Paragraaf 3

Deze bepaling voorziet dat voor de verlenging van waarborgen, zoals voorzien in artikel 3, 4°, de waarborghouder een bijkomend financieel risico dient te nemen. Dit is een verlenging van de gewaarborgde financieringsovereenkomst, hetzij een verhoging van het kredietbedrag van de gewaarborgde financieringsovereenkomst. De verlenging is beperkt tot 5 jaar.

Artikel 5

Paragraaf 1 lijst de financieringsovereenkomsten op die geen waarborg kunnen bekomen. Verbodsbepalingen die onder de geldende regelgeving reeds bestonden (1° in fine, 2° en 3°) werden uitgebreid naar financieringsovereenkomsten waarmee schulden zouden terugbetaald worden van verbonden ondernemingen en medeschuldenaars van de kredietnemer, om ontwijking van de bestaande regels te voorkomen. Conform punt 4° kan er geen waarborg toegekend worden voor financieringen van een kapitaalvermindering, uitkering van dividenden en voor de inkoop van eigen aandelen specifiek met het oog op vermogensontrekking. De voorziene uitzondering op punt 4° (in fine) laat toe dat overnamefinanciering wel kan ondersteund worden.

Paragraaf 2

Deze paragraaf herhaalt het verbod voorzien in artikel 7 van het op te heffen tweede Waarborgbesluit van 18 februari 2005. Herschikkingen van kredieten mogen niet leiden tot een verschuiving van de bestaande risico's ten nadele van het Vlaamse Gewest.

Hoofdstuk 4. Oproep aan de kandidaat-waarborghouders en toekenning van de contingenten

Artikel 6

Paragraaf 1

Dit artikel geeft de minister de bevoegdheid om periodiek een oproep te lanceren om te achterhalen welke rechtspersonen belangstelling tonen om waarborghouder te worden. Nieuw is dat deze oproep wordt bekendgemaakt in het Belgisch Staatblad. De details van deze oproep verschijnen op de publiek toegankelijke website van de waarborgvennootschap.

Paragraaf 2

Deze paragraaf bepaalt de inhoud en de voorwaarden van de oproep. Deze worden door de waarborgvennootschap bekendgemaakt.

Artikel 7

Paragraaf 1

Deze bepaling voorziet dat de minister de contingenten toekent, hetzij weigert, op advies van de waarborgvennootschap.

Paragraaf 2

Wanneer er een saldo van het maximale bedrag aan waarborgen overblijft, kan dit verdeeld worden onder de bestaande waarborghouders of aan kandidaat-waarborghouders die zich zouden aandienen na de toekenning en naar aanleiding van de herverdeling.

Paragraaf 3

Deze bepaling voorziet dat de toekenning van een contingent voorwaardelijk is en kan herverdeeld worden volgens de bepalingen voorzien in de oproep.

Paragraaf 4

Deze bepaling bevat de mogelijkheid om de gebruiksduur van het door de waarborghouder nog niet geheel gebruikte contingent te verlengen, eventueel na aanpassing van de modaliteiten.

Paragraaf 5

Deze bepaling voorziet de publicatie van het resultaat van de verdeling en herverdeling.

Hoofdstuk 5. Wijze van aanmelding en registratie van een waarborg

Artikel 8

Paragraaf 1

Deze bepaling voorziet dat waarborgen enkel kunnen toegestaan worden aan kredietnemers en financieringsovereenkomsten die voldoen aan het decreet van 10 december 2021 betreffende de generieke waarborgregeling en de uitvoeringsbesluiten. Bijkomend wordt voorzien dat er voldoende terugbetalingscapaciteit kan aangetoond worden.

Paragrafen 2 tot 6

Deze paragrafen herhalen de bestaande regels met betrekking tot de aanmelding van een waarborg die niet hoger is dan 750.000 euro. Nieuw is dat voor leasingovereenkomsten dit plafond (voorheen 500.000 euro) werd gelijk getrokken met de andere financieringsovereenkomsten.

Paragraaf 7

Deze bepaling beschrijft de procedure voor de toekenning van een waarborg hoger dan 750.000 euro. Deze kan slechts worden toegekend na advies van de waarborgvennootschap en beslissing van de bevoegde minister.

Paragraaf 8

Deze bepaling behoeft geen verdere toelichting.

Artikel 9

Dit artikel neemt de bestaande regeling over en voorziet, onverminderd de uitzonderingen voorzien in het decreet, in een premiebetaling. De waarborghouder heeft daarvoor een maand de tijd. Periode die kan verlengd worden tot zes maanden.

Artikel 10

Deze bepaling behoeft geen verdere toelichting.

Hoofdstuk 6. Afroep en betaalbaarstelling van de waarborg

Artikel 11

Deze bepaling beschrijft de voorwaarden van afroep van de waarborg en voorziet - in tegenstelling tot de bestaande regelgeving - in de mogelijkheid van afroep in geval van gerechtelijke reorganisatie.

Met de soepelere opeisbaarheid bij afroep is het mogelijk reeds tot afroep over te gaan zodra er bepaalde (zelfs gedeeltelijk) toegekende en openstaande bedragen zijn die niet terugbetaald worden.

Deze versoepeling is relevant bij gerechtelijke reorganisatie van de begunstigde. Wanneer verbintenissen gedeeltelijk worden kwijtgescholden in het kader van dergelijke procedures, zijn deze immers niet 'volledig' opeisbaar. Niettemin is definitief duidelijk dat de kredietnemer een bepaald deel van de verbintenis niet meer zal terugbetalen aan de waarborghouder. Aldus dringt een afroep ten belope van dit deel van de verbintenis zich op. Dit stimuleert verder ook waarborghouders om constructief mee te werken aan een gerechtelijk akkoord, wat op termijn kan leiden tot gedeeltelijke terugbetaling.

Artikel 12

Deze bepaling herneemt de bestaande termijn waarbinnen de afroep van een waarborg kan plaatsvinden. Deze termijn van drie maanden is een vervaltermijn.

Artikel 13

Paragraaf 1

Deze bepaling herneemt de bestaande regeling omtrent het maximaal af te roepen bedrag.

Paragraaf 2

Deze bepaling voorziet welk bedrag maximaal kan afgeroepen worden in het geval van een gerechtelijke reorganisatie. Het bedrag van de afroep wordt berekend op het kwijtgescholden bedrag van de schuldvordering in het kader van de gewaarborgde financieringsovereenkomst, zoals blijkt uit het homologatievonnis zonder dat dit kwijtgescholden bedrag terugslaat op schulden ontstaan meer dan een jaar voorafgaand aan de datum van het vonnis houdende opening van de gerechtelijke reorganisatie. Het tweede lid voorziet dat een afroep mogelijk blijft voor de niet kwijtgescholden bedragen, wanneer deze opeisbaar zouden worden, bijvoorbeeld bij het mislukken van het herstelplan.

Artikel 14

Deze bepaling behoeft geen verdere toelichting.

Artikel 15

Deze bepaling herneemt de bestaande regels met betrekking tot de onderzoeksbevoegdheid van de waarborgvennootschap omtrent de toelaatbaarheid van de afroep.

Artikel 16

Deze bepaling herneemt de bestaande regels met betrekking tot de betaalbaarstelling en de reden van gehele of gedeeltelijke niet-betalbaarstelling van de afroep.

Artikel 17

Deze bepaling herneemt de bestaande regels met betrekking tot de betaling die gebeurt onder voorbehoud van herroeping.

Artikel 18

Deze bepaling herneemt de bestaande regels met betrekking tot herroeping van de betaling van de waarborg die kan gebeuren tot 2 jaar na de betaling. Deze termijn kan geschorst worden indien de waarborgvennootschap bijkomende inlichtingen wenst te nemen. Een terugbetaling dient binnen een periode van een maand te gebeuren.

Artikel 19

Paragraaf 1

Deze paragraaf herhaalt het principe dat de betaling van de afroep niet bevrijdend werkt en dat de waarborghouder er alles moet aan doen om te zorgen voor recuperatie van het openstaande saldo.

Paragraaf 2

Deze paragraaf bevat de rapporteringsverplichting van de waarborghouder omtrent de recuperaties en de gemaakte kosten en erelonen.

Artikel 20

Deze bepaling voorziet dat de recuperaties en de gemaakte kosten en betaalde erelonen verdeeld worden tussen de waarborgvennootschap en de waarborghouder, op basis van de verdeelsleutel voorzien in de raamovereenkomst.

Hoofdstuk 7. Afsluiting van het dossier

Artikel 21

Deze bepaling herneemt de bestaande regeling met betrekking tot de mogelijkheden van afsluiting van het dossier. Nieuw is dat uitdrukkelijk wordt voorzien dat na afsluiting alle rechten (op bijkomende tussenkomsten) en plichten (tot doorstorting van de recuperaties naar de waarborgvennootschap) tussen partijen een einde nemen, daar waar vroeger nog een herziening mogelijk was binnen een periode van twee jaar.

Hoofdstuk 8. De onderzoeksbevoegdheden van de waarborgvennootschap

Artikel 22

Deze bepaling werkt de onderzoeksbevoegdheden van de waarborgvennootschap verder uit, zoals voorzien in het decreet van 10 december 2021 houdende een generieke waarborgregeling voor ondernemingen.

Hoofdstuk 9. De beroepsprocedure

Artikel 23

Deze bepaling regelt de bevoegdheid van de minister ingeval beroep wordt aangetekend tegen een beslissing van de waarborgvennootschap.

Hoofdstuk 10. Wijzigingen van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 april 2009 tot uitvoering van Hoofdstuk III/1 van het decreet van 6 februari 2004 betreffende een waarborgregeling voor kleine, middelgrote en grote ondernemingen

Het voorliggende besluit regelt de generieke waarborgregeling. De generieke waarborgregeling wordt dus uit het besluit van de Vlaamse Regering van 15 april 2009 tot uitvoering van Hoofdstuk III/1 van het decreet van 6 februari 2004 betreffende een waarborgregeling voor kleine, middelgrote en grote ondernemingen gelicht. Laatstgenoemd besluit omvat daardoor alleen nog de ad-hocwaarborgen voor ondernemingen en de waarborgen voor financieringsfondsen en kredietportefeuilles. Daarom wordt dit besluit van de Vlaamse Regering omgedoopt tot het besluit van de Vlaamse Regering houdende ad-hocwaarborgen voor ondernemingen en waarborgen voor financieringsfondsen en kredietportefeuilles. Op die manier wordt in de regelgeving duidelijk het onderscheid gemaakt tussen de generieke waarborgregeling en de ad-hocwaarborgen.

Artikel 24

Artikel 24 wijzigt het opschrift van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 april 2009 tot uitvoering van Hoofdstuk III/1 van het decreet van 6 februari 2004 betreffende een waarborgregeling voor kleine, middelgrote en grote ondernemingen.

Het decreet van 10 december 2021 houdende een generieke waarborgregeling voor ondernemingen wijzigde het opschrift van het decreet van 6 februari 2004 betreffende een waarborgregeling voor kleine, middelgrote en grote ondernemingen. Voortaan is het opschrift van dit decreet: het decreet van 6 februari 2004 houdende ad-hocwaarborgen voor ondernemingen en waarborgen voor financieringsfondsen en kredietportefeuilles.

Artikelen 25 tot en met 28

Alle verwijzingen naar vroegere regelgeving en opschriften worden in de artikelen 25, 26, 27 en 28 geactualiseerd en verduidelijkt.

Hoofdstuk 11. Slotbepalingen

Artikel 29

Door het bundelen van de diverse geldende besluiten van de Vlaamse Regering en ministeriële besluiten in het voorliggende uitvoeringsbesluit, worden de in deze bepaling opgelijste besluiten en ministeriële besluiten opgeheven.

Artikel 30

Deze bepaling regelt de inwerkingtreding van het decreet van 10 december 2021 houdende een generieke waarborgregeling voor ondernemingen en van dit uitvoeringsbesluit.

Artikel 31

Deze bepaling behoeft geen verdere toelichting.

3. BESTUURLIJKE IMPACT

A. BUDGETTAIRE IMPACT VOOR DE VLAAMSE OVERHEID

Zowel de ingevoegde antimisbruikbepalingen, als de vereiste dat er voldoende terugbetalingscapaciteit in hoofde van de begunstigde van de financieringsovereenkomst kan aangetoond worden, zorgen ervoor dat kredieten die niet met de geest van de waarborgregeling stroken, geen waarborg kunnen bekomen.

Met de soepelere opeisbaarheid bij afroep wordt het mogelijk om reeds tot afroep over te gaan zodra er bepaalde (zelfs gedeeltelijk) toegekende en openstaande bedragen zijn die niet terugbetaald worden. Deze versoepeling is relevant bij gerechtelijke reorganisatie van de begunstigde. Wanneer verbintenissen gedeeltelijk worden kwijtgescholden in het kader van dergelijke procedures, zijn deze immers niet 'volledig' opeisbaar. Niettemin is wel definitief duidelijk dat de kredietnemer een bepaald deel van de verbintenis niet meer zal terugbetalen aan de waarborghouder. Aldus dringt ook een afroep ten belope van dit deel van de verbintenis zich op. Dit stimuleert waarborghouders ook om

constructief mee te werken aan een gerechtelijk akkoord, wat op termijn kan leiden tot gedeeltelijke terugbetaling.

Er is bijgevolg geen rechtstreeks effect op de begroting van het Vlaamse Gewest. Indirect kan er door bovenvermelde aanpassingen wel een positief effect zijn op de begroting van het Vlaamse Gewest.

Het advies van de Inspectie van Financiën werd verleend op 5 april 2022.

Het begrotingsakkoord werd verleend op 2 mei 2022.

B. ESR-TOETS

/

C. IMPACT OP HET PERSONEEL VAN DE VLAAMSE OVERHEID

Het voorstel van beslissing heeft geen weerslag op het personeelsbestand en op het personeelsbudget, zodat het akkoord van de Vlaamse minister, bevoegd voor het algemeen beleid inzake personeel en organisatieontwikkeling, niet vereist is.

D. IMPACT OP DE LOKALE BESTUREN

Het voorstel heeft geen weerslag op de financiën van de lokale besturen, noch op personeelsvlak, noch op het vlak van de werkingsuitgaven, de investeringen en schuld, en de ontvangsten.

4. VERDER TRAJECT

Deze waarborgen worden beheerd door PMV-Standaardwaarborgen, dochteronderneming van Participatiemaatschappij Vlaanderen (PMV).

5. VOORSTEL VAN BESLISSING

De Vlaamse Regering beslist:

- 1° haar goedkeuring te geven aan het besluit van de Vlaamse Regering tot uitvoering van het decreet van 10 december 2021 houdende een generieke waarborgregeling voor ondernemingen en tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 april 2009 tot uitvoering van Hoofdstuk III/1 van het decreet van 6 februari 2004 betreffende een waarborgregeling voor kleine, middelgrote en grote ondernemingen;
- 2° de Vlaamse minister van Economie, Innovatie, Werk, Sociale economie en Landbouw te gelasten het voormelde besluit van de Vlaamse Regering te laten publiceren in het Belgisch Staatsblad.

De Vlaamse minister van Economie, Innovatie, Werk, Sociale economie en Landbouw,

Jo BROUNS